

Poslání Wagnera, Nietzscheho a Ludvíka II.

Robert A. Powell

Připravit cestu pro tento nový věk křesťanství bylo úkolem tří velkých španělských mystiků (Petra z Alcantary, Terezie z Ávily a Jana od Kříže) v jejich inkarnacích jako Nietzsche, Wagner a Ludvík II. Bavorský v 19. století. Díky podpoře Ludvíka II. se Wagnerovi podařilo obstát jako skladateli a uskutečnit jeho impulz, a to navzdory neuvěřitelným silám odporu, se kterými bojoval. Vyvrcholením tohoto impulzu je *Parsifal*, který má sílu (viz citát G. Balana) zvěstovat esenci nového věku, tj. hledání Svatého Grálu jako oživující vnitřní zkušenost. Silou své osobnosti a pomocí sil osudu tak Wagner ve svém heroickém boji zvítězil.

V Nietzscheho případě není možné mluvit o nějakém vítězství. Třebaže jeho filosofické práce byly velkorysé, nebyl schopen probojovat se ke svému pravému poslání. Síly, které se proti němu postavily, byly příliš mohutné, než aby se s nimi mohl vypořádat. Bylo-li Wagnerovým posláním přinést svůj díl k obnovení evropského kulturního života, Nietzscheho mise spočívala v obnově vědění v rámci univerzitního života. A stal by se velkým filosofem obnoveného křesťanství, založeného na vnitřní zkušenosti, kdyby byl zůstal věrný svému vlastnímu vyššímu Já. „Nová doba“ křesťanství, pro jejíž založení měl Nietzsche filosofické dispozice, by mohla zahrnout učení reinkarnace a vyššího Já v nitru přítomného božského Já, které lze nalézt duchovní cestou.

Nietzsche byl na cestě k tomu, aby získal poznání o reinkarnaci a téměř k němu dospěl, což se zrcadlí v jeho myšlenkách o věčném návratu. Avšak místo toho, aby dospěl k pojmu věčného návratu skrze reinkarnaci, vytvářel materialistickou představu návratu všeho skrze nové opětné spojení atomů (po neznámé, neurčité době). Nietzsche tušil vyšší Já, což zřetelně dokazuje jeho učení o nadčlověku. Ale místo toho, aby dospěl k pochopení božského Já, sídlícího v nitru každého člověka, zastával zásady určitého darwinistického způsobu evoluce, která by nakonec měla přinést vyššího člověka, nadčlověka. K vyšším pravdám tedy Nietzsche nevystoupil. Zableskly se v něm, ale jejich přijetí a pochopení mu znemožnily převládající materialistické představy, spojené s jeho protikřesťanským postojem; místo toho dospěl pouze k jejich karikatuře. Představa o věčném návratu je opravdovou karikaturou skutečnosti reinkarnace, podobně jako je nadčlověk karikaturou vyššího, božského Já, sídlícího v člověku. Podlehli záludnému pokušení *vůle k moci* a zlomil tak duchovní úsilí své vnitřní bytosti, které se v něm zjevilo z jeho dřívější inkarnace Petra z Alcantary; nakonec se obrátil proti Kristovu impulzu, jak to ukazuje jeho kniha *Antikrist*.

Třetí z těchto osobností, Ludvík II., měl jako král Bavorska jedinečnou příležitost k uskutečnění svého poslání ve zcela jiné oblasti než Wagner (v kultuře) a Nietzsche (ve filosofii). Snad by byl dosáhl průlomu také v politice, ale osobnost klonící se k mystice Jana od Kříže, reinkarnovaná jako Ludvík II., byla špatně vyzbrojena k ráznému prosazování nějakých novinek politického druhu. Tato skutečnost vystoupí zvláště zřetelně tehdy, srovnáme-li Ludvíka II. s jeho současníkem Bismarckem, silným, energickým politikem, který se později stal říšským kancléřem. Ve svých politických představách Ludvík II. zbožňoval „krále slunce“, Ludvíka XIV., francouzského krále, který zosobňoval absolutní moc monarchie. Zámek ve Versaille se mu stal předlohou pro zámek Herrenchiemsee, který Ludvík II. nechal vybudovat na ostrově v jezeře Chiemsee. Dal vystavět ještě další dva zámky: Linderhof v Graswangtalu u Oberammergau a zámek Neuschwanstein u Füssen. Tento zámek, vybudovaný v nádherné horské krajině, chtěl král zřídit jako „hrad Grálu“, podobající se Wartburgu ve scéně pěvců Grálu ve Wagnerově opeře *Tannhäuser*.

Ludvíkova vášeň v budování zámků, vyjádřená zvláště v Neuschwansteinu, je svědectvím grálského impulzu, který v něm žil z jeho dřívější inkarnace Jana od Kříže a nyní se manifestoval navenek. Toto úsilí ho však vykresluje především jako podporovatele jím velmi uznávaného Richarda Wagnera, pro kterého nechal vybudovat dům hudebních slavností v Bayreuthu a umožnil mu komponování jeho poslední opery. Svoji věrnost vůči Wagnerovi, přinejmenším vůči jejich karmickým vztahům z minulé inkarnace, osvědčil stejným způsobem, jako když se tehdy spolu zasadili za karmelitánskou reformu.

Jak bylo již výše zmíněno, tragický konec Ludvíka II. Bavorského zrcadlí karmicky jakoby v metamorfóze zatčení a uvěznění Jana od Kříže kvůli jeho podpoře karmelitánské reformy. Zatčení a uvěznění Jana od Kříže bylo výsledkem dobře uváženého úderu, jak zabránit karmelitánské reformě a potlačit ji, a podobně bylo i odvlčení Ludvíka II. výsledkem dobře promyšleného spolčení za účelem krále uvěznit a prohlásit ho za nemocného. Zatímco však Jan od Kříže přestál neuvěřitelné zkoušky osmiměsíčního věznění na samotce - pomohly mu jeho mystické zkušenosti, především vztah k Ježíši Kristu a k Panně Marii⁷⁷ - a nakonec uprchl a mohl dále pokračovat ve své činnosti, Ludvík II. Bavorský nebyl ve své vnitřní cestě na takové výši, ani neměl sílu postavit se proti těm, kteří se proti němu spojili. Po smrti skladatele mu navíc scházela vnitřní síla, kterou nacházel ve svém vztahu k Richardu Wagnerovi. Ludvík II. se proto ubíral cestou nejmenšího odporu a jeho život se chýlil ke konci. Ať již pravým důvodem jeho záhadné smrti bylo cokoli, kdyby byl vnitřně silnější, snad by mohl žít dále.

Pozorujeme-li nyní vztah konstelace planet při smrti Jana od Kříže a konstelace při narození Ludvíka II. Bavorského: Srovnávací horoskopy), je zřejmé, že bylo splněno první reinkarnační pravidlo, neboť úhel mezi Sluncem a Saturnem při smrti Jana od Kříže je 161° , při narození Ludvíka II. činí 163° .